



Tôi nhớ con đã được cha mẹ tôi đi quy y khi vừa đầy tháng, cho nên niệm Phật đã trở thành một nếp quen thuộc hàng ngày. Mỗi sáng thức dậy niệm Phật, mỗi tối trước khi đi ngủ cũng niệm Phật, trước khi ăn cơm xá đức và niệm Phật, sau khi ăn xong cũng xá đức và niệm Phật. Lòng lên một chút, má phát cho râu chúi niệm Phật, niệm siêng đến nỗi nửa đêm bắt đèn dòy vì ... râu chúi bắt đèn!

Khi còn ở trong nước, mỗi khi đi học rồi sau đó đi làm, con đâu đi xe đạp, lên xe cũng chân trái đạp xuống Nam mô, chân phải đạp xuống A, chân trái Di Đà, chân phải Phật, cứ vậy vậy đi xe đạp vậy niệm Phật cho tôi trông hay sợ làm. Có lẽ nhờ vậy mà nhiều phen thoát hiểm khi đi chuyển trong một thành phố đầy nguy hiểm, nhất là ban đêm, tại ngã giao thông và những ngã khác xảy ra những vụ xuyên chãng?

Sau này qua Úc, mỗi khi lái xe con cũng niệm Phật, dù ở rặng chèo còn có chân phải đạp ga thôi. Tuy nhiên cũng có sự may mắn không gì thích được, thí dụ như có lần lái xe đường trường, bắt tay lái, xe lao qua đường và đâm vào gốc cây, số xe bị hỏng không sửa được, mà người thì không sao, một chiếc xe đạp cũng không bị! Đã vậy còn được báo hiểm để mua xe mới nữa!

